

РЕШЕНИЕ

№ 6215

гр. София, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 05.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **4659** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/.

Образувано е по жалби на Е. Д. А. и Д. Й. Т. срещу Решение № 151/20.04.2023г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗД/, Пети специализиран заседателен състав.

Първата жалбоподателка оспорва решението в частта, с която комисията е установила, че спрямо нея не е осъществена дискриминация по чл.4, ал.1 ЗЗДискр по признак „семеино положение“ от страна на директора на 47 ДГ „Незабравка“ Д. Т. и заместник-директора К. С.. Намира решението в оспорената му част за незаконсьобразен административен акт и моли за отмяната му. Счита, че с дисциплинарното уволнение е осъществен именно първия елемент от фактическия състав – наличието на защитен признак по чл.4 ЗЗДискр, доколкото причината за уволнението е обстоятелството, че жалбоподателката има малко дете, което често боледува и съответно тя трябва да отсъства от работа. Налице според оспорващата е неравно третиране при съпоставяне с останалите служители като причина за това е подаването от нейна страна на сигнали, за да се защити от дискриминационното отношение спрямо нея. Претендира присъждане на разноски. В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Вторият жалбоподател оспорва решението в частта, с която се установява, че Д. Т. в качеството си на директор на 47 ДГ „Незабравка“ е извършила нарушение на § 1, т.3

ДР 33Дискр под формата на преследване спрямо Е. А. и ѝ препоръчва занапред да се въздържа от подобни нарушения като моли за отмяната му. Претендира присъждане на разноси. В съдебно заседание поддържа направеното искане чрез адв.А., която сочи, че не е налице по-неблагоприятно третиране и няма как да е било налице такова, след като директорът на детската градина не е знаел, че ще има такива действия като описаните в жалбата, за да се защити от тях. Недоказани намира твърденията в жалбата на Е. А..

Ответникът по оспорването чрез юрк.М. в съдебно заседание, моли за отхвърлянето на жалбите като неоснователни и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност възразява срещу прекомерността на заплатеното от жалбоподателите адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна К. С., редовно и своевременно призована, не се явява и не се представлява в съдебно заседание, не ангажира становище по жалбите.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбите, доводите на страните в съдебно заседание и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Оспореното решение е издадено в производство по реда на Раздел I „Производство пред Комисията за защита от дискриминация“ – чл.50 - 70, Глава четвърта „Производство за защита от дискриминация“ на 33Дискр. Съгласно чл.68, ал.1 33Дискр решенията на комисията подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс в 14-дневен срок от съобщаването им на заинтересуваните лица.

Видно от приложените по преписката доказателства, оспореното решение е съобщено на жалбоподателите с писмо с известие за доставяне, получено от тях на 24.04.2023г., а жалбите съответно са депозираны на 09.05.2023г. и 05.05.2023г., в преклузивния 14-дневен срок за оспорване, с оглед обстоятелството, че за жалбоподателката Е. А. този срок е изтекъл на 08.05.2023г., който е неработен ден.

Предвид това съдът приема, че жалбите, с които е сезиран са допустими – подадени са срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от лица, които са негови адресати и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно в съответните части, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл.149, ал.1 АПК.

Разгледани по същество, жалбите са основателни.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващите, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно чл.48, ал.1 и 2 33Дискр комисията разглежда и решава заведените пред нея преписки в заседателни състави, които се определят от председателя на комисията като той определя постоянни състави, които се специализират в материята по дискриминация на етническа и расова основа; на основата на пол; на основата на други признаци по чл.4, ал.1. Според ал.3 на чл.48 33Дискр случаите на множествена дискриминация се разглеждат от разширен състав от петима членове.

В настоящия случай комисията е сезирана с жалба вх.№ 44-00-1295/01.04.2022г. от Е. А., в която се изнасят твърдения, че спрямо нея от страна на директора на 47 ДГ „Незабравка“ Д. Т. е упражнен натиск да напусне работа, закани за оспорване на

издадените ѝ болнични листове, критика във връзка с изпълнението на трудовите ѝ задължения от страна на заместник-директора К. С. и пр., повод за което били честите отсъствия на А. поради нейни заболявания и поради това, че тригодишният ѝ син също често боледувал и се налагало тя да го гледа. А. била критикувана и ѝ било обяснявано, че колективът е настроен срещу нея заради тези отсъствия и че колегите ѝ изразявали недоволство от това. Този тормоз, според жалбоподателката, довел до появата на здравословни проблеми. Изложени са също сигнали за редица нередности в работата на директора, вкл. за неправилно разходване на бюджетните средства и некоригиране на взети от заместник-директора неправилни и/или нецелесъобразни решения. В следствие, с допълнително направено уточнение във връзка с дадените ѝ от комисията указания, като защитен признак по чл.4, ал.1 ЗЗДискр, във връзка с който е по-неблагоприятно третирана, А. е посочила „семеино положение“.

С оглед това преписката, образувана по жалбата с Разпореждане от 11.05.2022г. на председателя на КЗД е разпределена на Пети постоянен заседателен състав, състоящ се от П. К., З. Д. и В. С.. Съставът е избрал за председател В. С., а за докладчик – П. К.. Преписката е разгледана по същество и е обявена за решаване именно в този състав, съответно решението, предмет на обжалване е подписано от неговите членове. Предвид това съдът приема, че не са налице основания за обявяване нищожност на оспорения акт.

Решението е постановено в изискуемата писмена форма като съдържа задължителните реквизити, регламентирани в ал.2 на чл.59 АПК. Резултатът от производството пред КЗД е писмено обективиран в нарочен акт, в който са посочени наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания за издаването му, разпоредителна част, както и пред кой орган и в какъв срок решението може да се обжалва. Посочени са фактическите и правните основания за приемането му, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност от съда.

Производството пред КЗД е регламентирано освен в приложимия специален закон и в Правила за производството пред Комисията за защита от дискриминация /ППКЗД/, приети с Решение от 11.10.2005г. на КЗД. Съгласно чл.50, т.1 ЗЗДискр производството пред КЗД започва по жалба на засегнати лица, от което право се е възползвала жалбоподателката А.. Спазени са разпоредбите на чл.51, чл.52 и чл.54 ЗЗДискр, доколкото не са налице пречки за образуване на производство и не са изтекли три години от извършване на нарушението. С разпореждане по жалбата е образувана преписка, разпределена на постоянен заседателен състав, съобразно посочения от жалбоподателката защитен признак. Съставът е определил измежду членовете си председател и докладчик като последният въз основа на извършеното проучване е идентифицирал страните по оплакването, уведомил ги е за разпределената от закона доказателствена тежест, изготвил е доклад. За насроченото открито заседание по преписката страните са своевременно уведомени, на същите е предоставена възможност да изразят становище по доклада и доказателствата, както и да ангажират допълнителни такива. Проучването е проведено в съответствие с направените оплаквания, събрани са относимите към случая доказателства, същите са анализирани в мотивите на административния акт, съответно същият е издаден при изяснена фактическа обстановка. За проведените две открити заседания по преписката са съставени протоколи, в които са обективирани извършените от страните процесуални действия, а решението на комисията е обективирано в изискуемата писмена форма, както се посочи по-горе. Установеното по делото сочи, че ответникът по оспорването

не е допуснал нарушение на чл.35 АПК – актът е издаден след като са събрани всички допустими и относими към случая доказателства като въз основа на техния подробен анализ са направени изводите по приложение на материалния закон. Последните обаче не кореспондират с квалификацията на нарушението, описано в жалбата на А., правилно определена в доклада-заключение по преписката /л.74 и сл./, а именно дискриминация под формата на тормоз по см. на § 1, т.1 ДР ЗЗДискр вр. чл.4, ал.1 и чл.5 ЗЗДискр. Вместо това административният орган е обсъждал дискриминационно третиране под формата на пряка дискриминация по см. на чл.4, ал.2 ЗЗДискр на основата на защитения признак „семейно положение“ без да е изискал от А. да посочи лицата, спрямо които е по-неблагоприятно третирана при сравними сходни обстоятелства, както и преследване по см. на § 1, т.3 ДР ЗЗДискр, без да конкретизира в коя от трите хипотези квалифицира описаното в сезиращата го жалба нарушение.

С разпоредбата на чл.4, ал.1 ЗЗДискр се забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Забраната за дискриминация действа спрямо всички при упражняването и защитата на предвидените в Конституцията и законите на Република България права и свободи /чл.6, ал.1 ЗЗДискр/. Според ал.2 на чл.4 ЗЗДискр пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал.1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Според дефиницията по § 1, т.7 ДР ЗЗДискр "Неблагоприятно третиране" е всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго въз основа на признаците по чл.4, ал.1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл.4, ал.1, в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица.

В конкретния случай жалбата е основана на твърдения за дискриминационно третиране на основа на защитения признак „семейно положение“. Според легалната дефиниция по § 1, т.13 ДР ЗЗДискр "Семейно положение" означава брачен статус или фактическо съжителство и полагане на грижи за зависим поради възраст или увреждане низходящ, възходящ или роднина по сребрена линия до трета степен. Според А. неблагоприятното третиране, прилагано спрямо нея от директора на 47 ДГ „Незабравка“, е основано на честите ѝ отсъствия поради необходимостта да полага грижи за тригодишното си дете, което често боледува. Последното се потвърждава от справките за ползван отпуск, приложени към становището на директора Д. Т..

Наличието на тези обстоятелства обаче – че жалбоподателката е майка на малко дете и често ѝ се налага да отсъства, не може да бъде свързано с настъпилите за нея неблагоприятни последици, а именно прекратяване на трудовото ѝ правоотношение поради налагане на дисциплинарно наказание уволнение, доказателства за което са представени с молба от 07.06.2022г. Видно от Заповед № 534/06.06.2022г. на директора на 47 ДГ „Незабравка“, на Е. А. е наложено най-тежкото дисциплинарно наказание заради това, че на 01.04.2022г. е подала жалба в Дирекция „Образование“ на Столична община срещу директора Д. Т., в която е изложила твърдения за лоша организация на работата в детската градина и финансови нарушения, аналогични на тези, изложени в жалбата ѝ до КЗД, което според ответната страна по преписката

представлява zlepоставяне на работодателя пред трети лица, с оглед това, че извършената проверка от служител на Столична община не потвърдила изнесеното в жалбата на А.. Следва да се отбележи, че тази заповед е отменена с Решение № 3704/13.03.2023г., постановено по гр.д. № 32064/2022г. по описа на Софийския районен съд, невлязло в сила.

За да е налице осъществено нарушение по чл.4, ал.2 вр. ал.1 ЗЗДискр, следва освен да е налице защитеният признак, да е доказано по-неблагоприятно третиране именно по този признак на жалбоподателката А. в сравнение с друго лице при сравними сходни обстоятелства, в конкретния случай учители в детската градина с малки деца – на същата или приблизителна възраст с нейното дете. От доказателствата по делото, представени от ответната страна се установява, че жалбоподателката А. е ползвала често отпуск по болест, както и че не е ограничавана в ползването на платен годишен отпуск /във връзка с изнесените в жалбата твърдения/, в който смисъл не може да се приеме, че е третирана по-неблагоприятно в сравнение с останалите учители в детската градина, майки на малки деца.

Поради това съдът намира за законосъобразен извода на административния орган, че доказателствата по преписката не установяват осъществено от директора на 47 ДГ „Незабравка“ Д. Т. и заместник-директора К. С. нарушение на забраната по чл.4, ал.1 ЗЗДискр, а именно дискриминационно третиране на жалбоподателката Е. А. по признак „семеино положение“.

Въпреки този извод решението в посочената част е незаконосъобразно поради изложените по-горе съображения във връзка с квалификацията на оплакванията, съобразно изложеното в сезиращата КЗД жалба, а именно за осъществен тормоз спрямо жалбоподателката от директора и заместник-директора на 47 ДГ „Незабравка“.

Жалбата, подадена от Д. Т., в качеството ѝ на директор на 47 ДГ „Незабравка“ срещу решението на КЗД в частта му, с която се установява, че тя е извършила нарушение на § 1, т.3 ДР ЗЗДискр под формата на преследване спрямо жалбоподателката Е. А., съдът също намира за основателна. На първо място, защото административният орган се е произнесъл по искане, с каквото не е бил сезиран, а на следващо място поради неправилно приложение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл.5 ЗЗДискр тормозът на основа на признаците по чл.4, ал.1, сексуалният тормоз, подбуждането към дискриминация, преследването и расовата сегрегация, както и изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места, се смятат за дискриминация. "Преследване", според легалната дефиниция по § 1, т.3 ДР ЗЗДискр, е: а) по-неблагоприятно третиране на лице, което е предприело или се предполага, че е предприело или ще предприеме действие за защита от дискриминация; б) по-неблагоприятно третиране на лице, когато свързано с него лице е предприело или се предполага, че е предприело или ще предприеме действия за защита от дискриминация; в) по-неблагоприятно третиране на лице, отказало да дискриминира, а "Действията за защита от дискриминация", според т.4 с.р., могат да включват: подаване на жалба или сигнал, предявяване на иск или свидетелстване в производство за защита от дискриминация.

От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателката А. е сезирала КЗД с искане за образуване на производство пред нея за защита от дискриминация на 01.04.2022г. На същата дата А. е подала и жалба в Дирекция „Образование“ на

Столична община, имаща характера на сигнал по см. на чл.107, ал.4 АПК. Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание уволнение е издадена на 06.06.2022г., а за образуваното производство пред КЗД ответната страна по преписката Д. Т. е уведомена с писмо от 09.06.2022г., получено от нея на 14.06.2022г. /л.43/ по делото.

Следователно към датата на издаване на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание Т. не е знаела /доказателства за обратното по делото не се съдържат/ за подадената от А. жалба в КЗД, съответно не може да се приеме, че дисциплинарната мярка е приложена именно заради подаването на тази жалба.

На следващо място, видно от мотивите на заповедта, дисциплинарното производство е образувано след приключилата по сигнала на А. до Столична община проверка, констатираща, че изнесените в него твърдения са неверни. Последното – подаването на сигнала, съдържащо неверни твърдения, е възприето от дисциплинаронаказващия орган и работодател като злепоставящо го действие, деяние, несъвместимо с правилата от Етичния кодекс на детската градина. Дали дисциплинарното наказание е наложено законосъобразно е предмет на проверка по образуваното съдебно производство по оспорване на тази заповед.

С оглед съдържанието на легалната дефиниция по § 1, т.3, б.“а“ ДР 33Дискр, под която норма очевидно са подведени фактите от ответника, макар и да липсва изрично позоваване на конкретната хипотеза, за да е налице преследване по см. на посочената разпоредба следва да е установено по-неблагоприятно третиране именно в резултат на предприетото действие по сигнализиране на КЗД с искане за образуване на производство за защита от дискриминация. Видно от доказателствата по делото, фактите не могат да бъдат субсумирани под посочения състав.

Въз основа на горното съдът намира, че решението в посочената част е незаконосъобразен административен акт – издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон, поради което ще следва да бъде отменено и делото върнато като преписка на административния орган за ново произнасяне съобразно заявеното от Е. А. оплакване за осъществен спрямо нея тормоз по см. на § 1, т.1 ДР 33Дискр вр. чл.4, ал.1 и чл.5 33Дискр от Д. Т. и К. С. – директор и заместник-директор на 47 ДГ „Незабравка“.

При този изход на спора на жалбоподателките се следват разноски. КЗД следва да бъде осъдена да заплати на адв.И. Ю. сумата в размер на 1000 лева за адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство на Е. А. в хипотезата по чл.38, ал.1, т.2 вр. ал.2 от Закона за адвокатурата във вр. с чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Разноски за държавна такса не следва да се присъждат, тъй като съдът не е разпореждал внасянето им, поради това, че производството е безплатно – чл.75, ал.2 33Дискр.

На жалбоподателката Д. Й. Т. разноски не могат да бъдат присъдени. Разпоредбата на чл.143, ал.1 АПК регламентира правото на разноски на жалбоподателя в случай, че жалбата му бъде уважена – тя гласи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв,

се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Аналогично право на разноски е предвидено в чл.78, ал.1 ГПК, съгласно която разпоредба заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. Съгласно т.1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК на ВКС, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В конкретния случай по делото е представено платежно нареждане от ДГ 47 „Незабравка“ – л.168 по делото. Детската градина обаче не е страна по делото, нито директорът ѝ Д. Т. участва в производството в качеството си на административен орган или представляващ детското заведение. Липсата по делото на представени от нея доказателства за направени разноски за адвокатско възнаграждение е пречка за присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл.173, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбите на Е. Д. А. и Д. Й. Т. Решение № 151/20.04.2023г. на Комисията за защита от дискриминация, Пети специализиран заседателен състав.

ИЗПРАЩА делото като преписка на Комисията за защита от дискриминация за ново произнасяне по жалбата на Е. Д. А., заведена с вх.№ 44-00-1295/01.04.2022г., при съобразяване на дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминация да заплати на адв.И. В. Ю., вписан в Адвокатската колегия – С. с личен № [ЕГН], сумата в размер на 1000 /хиляда/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: